

* * *

APOŠTOLÁT MODLITBY

Denní modlitba apoštolátu: Nebeský Otče, kladu před tebe celý dnešní den. Přináším ti v něm své modlitby, práce, radosti i utrpení ve spojení s Ježíšem Kristem, který ve mši sv. neustále zpřítomňuje oběť sebe samého za záchranu světa.

Duch svatý, který jej vedl, kéž je i mým průvodcem a vyzbrojí mě silou pro svědectví o tvé lásce.

To vše přináším jako svou nepatrnou oběť spolu s Pannou Marií, Matkou našeho Pána a Matkou církve, zvláště na úmysly, které nám předkládá Svatý otec a naši biskupové pro tento měsíc:

Úmysl všeobecný: Aby si mezinárodní společenství uvědomilo naléhavou povinnost zamezit obchodování s lidskou důstojností.

Úmysl misijní: Aby věřící laikové v misijních zemích poznali nutnost spolupráce v politické a sociální oblasti a více se do ní zapojili.

Úmysl národní: Aby všichni, kdo stojí v čele podniků, poctivě a odpovědně spravovali veřejný majetek.

Úmysl farní: Aby staří a nemocní lidé v naší farnosti duchovně ani hmotně nestrádali, ale aby vždy nacházeli dostatek blízkých, kteří by jim byli oporou a pomocí ve stáří

* * *

Z FARNÍ MATRIKY :

V měsíci lednu 2006 z naší farnosti odešla na věčnost a byla pohřbena:

25. ledna:

Zdeňka Machů - 72 let
Újezd 259

*Odpočnutí věčné dej jí, Pane
a světlo věčné ať jí svítí.
Ať odpočívá v pokoji.*

* * *

P O K O J A D O B R O

V. Stát a občanská společnost: obnova právního řádu a růst k odpovědnému občanství

31. Výchova k právnímu vědomí a odpovědnosti kultivuje právní řád

Dědictvím komunistického režimu je stav, kdy je v naší zemi oslabeno vědomí osobní odpovědnosti. Ve státě s rysy totalitarismu a paternalismu se zdůrazňovala kolektivita: i vlastnictví bylo všech a nikoho, odpovědní byli všichni - a nikdo. Nyní zakoušíme svobodu, která není dostatečně vyvážená individuální odpovědností. Požadujeme i nadále existenci zaopatřovacího státu, dovoláváme se dále jeho všestranné péče o nás, a přitom

zapomínáme jednat odpovědně a požadovat příslušnou míru odpovědnosti i od těch, kdo se dopouštějí nepravostí.

Jako občané postsocialistické éry jsme stále ještě ne zcela dospělí. Stojíme před úkolem dozrát k hlubšímu právnímu vědomí a ke schopnosti převzít občanskou a politickou odpovědnost za veřejné záležitosti. Je to cesta dlouhodobá a pracná, ale musíme ji podstoupit. Kultivace občanských ctností, osobní odpovědnosti a právního vědomí je jednou z cest k obnově právního státu, k prosperující občanské společnosti. Všichni pocítujeme, jak se nám nedostává vůdčích osobností v politice a hospodářství. Oba totalitní režimy, jimiž nám bylo dáno projít, z principu nepřály výběru a zrání vůdčích osobností, ba cílevědomě likvidovaly potenciální vůdce. Vyzýváme i naše farnosti, sbory a obce, aby vytvářely prostředí, v němž by vyrůstaly vzdělané, mravně pevné osobnosti, lidé společensky angažovaní, otevření a tolerantní, schopní reflektovat a aktivně ovlivňovat společenský život. Duchovní zakotvení v Bohu je základem této životní orientace, v níž má odpovědnost za osobní i pospolitý život prvořadé místo.

Bez této kultivace, demokracie bez hodnot (konzumismus, "svoboda bez pravdy") může vést ještě k daleko horší utopii než ty, které jsme už zažili. Jenom demokracie pevně zakotvená v hodnotách může splnit své cíle a dosáhnout výhod jež hlásá. Demokracie však musí brát zřetel na principy, které mají absolutní hodnotu sami o sobě, protože slouží důstojnosti člověka a skutečnému pokroku lidstva. Jan Pavel II. v encyklice *Centesimus annus* tvrdí, že "jak dokazuje historie, demokracie bez hodnot se snadno změní v otevřenou nebo skrytou totalitu" (CA 46). O pravdivosti tohoto výroku se přesvědčila Argentina, kdysi nejbohatší země jihoamerického kontinentu, když v r. 2002 musela vyhlásit státní bankrot jako vyústění morální krize společnosti s projevy jako slábnoucí vědomí odpovědnosti na všech úrovních, spoléhání na státní moc, rostoucí korupce a zneužívání moci, ignorování demokratických hodnot, ztráta kontaktů politiků s občany. Nejsou nám tyto projevy morální krize až příliš povědomé? Úroveň korupce v ČR - padesáté místo, starosta natočený kamerou jak přijímá úplatek, nebo jiný bez vědomí zastupitelstva poskytuje milionové půjčky soukromým osobám atd.?!

ŽEŇ VEŘEJNÉ DISKUSE K LISTU POKOJ A DOBRO

II. Naléhavě do vlastních řad

3. Umění přijmout sami sebe i svou minulost, ochota smířit se v pravdě a lásce (pokračování)

Jsme nicméně přesvědčeni, že současná diskuse o tzv. Benešových dekretech nesmí zpochybnit poválečné uspořádání poměrů ve střední Evropě včetně majetkových a vlastnických poměrů. To se může zdařit jen tehdy, bude - li všemi partnery uplatňována budoucnostní perspektiva vzájemných sousedských vztahů v atmosféře smíření a spolupráce. Při příležitosti výročí půlstoletí od skončení II. světové války vydaly česká a německá biskupská konference společné prohlášení. V něm se říká: "Náprava křivd mezi lidmi různých národů je především duchovní proces. Revize všeho, co se událo před padesáti lety, je sotva možná. Náprava mezi Čechy a Němci znamená tedy v první řadě připravenost odvrátit se od starého nacionálního nepřátelství a pomáhat zahojení ran, které toto nepřátelství způsobilo druhému." Ve stejném duchu vyznívá prohlášení, které k problematice vysídlení ("Aussiedlung") sudetských Němců vydala Synodní rada Českobratrské církve evangelické dne 5. dubna 1995, a to jako výsledek dvouleté práce odborné komise. Naposled se k této vysoce kontroverzní otázce vyjádřila Stálá rada České biskupské konference dne 7. dubna 2002 v souvislosti s diskusí v mediích o odsunu německého obyvatelstva.

Výsledky války nelze revidovat, protože by to způsobilo nové křivdy na nevinných a nové rozdmýchávání zášti, která nesmí působit v základech sjednocující se Evropy. Vzájemné omluvy za způsobená příkoří jsou jinou rovinou než právní nároky na majetkové restituce (*restitutio in integrum*). Události minulé nelze jednostranně posuzovat očima dneška. Perspektiva volného pohybu osob umožní jednotlivým lidem najít původní, ale podstatně změněný domov. Cesta křesťanů vede k odpuštění a smíření. Uvědomujeme si, že na této zemi jsme jen poutníky a cizinci. Naše pravá vlast nás teprve čeká. Je třeba doznat, že obdobně jsme se zatím nevyrovnali ani se zločiny

minulého komunistického režimu. Kritika listu z tzv. mýtu diskontinuity je rovněž mylná. Jakmile komunistické Československo ratifikovalo v Národním shromáždění Helsinské protokoly (podzim 1976), začala u nás platit norma vyšší právní síly, a proto by bylo možné a také správné soudit všechny činy, které byly podle této normy trestné. List konstatuje nedostatečnou ochotu vypořádat se s komunistickou minulostí, a tato neochota bohužel přetrvává.

Poslední kapitolu by však tvořilo přiznání selhání křesťanů v politice transformace a podnikání, což je zvláště obtížné, protože je ještě příliš čerstvé a stále ještě zatížené aktuálními zájmy. Ale nevyhneme se ani těmto otázkám. Dosud nám schází příliš mnoho k tomu, abychom my křesťané dovedli nastavit zrcadlo sami sobě. Jsme stále v pokušení být v pozici těch, kterým někdo křivdí, které ostatní nechápu a odmítají. Ptejme se: nejsme tím také sami vinni? Teprve až si budeme umět na tuto otázku popravdě odpovědět, až budeme umět přijmout sami sebe takové, jací jsme, a až se dokážeme mezi sebou - dokonce i uvnitř jedné každé z křesťanských církví - smířit v pravdě a lásce tak, aby nevěřící většina mohla říci: "Pohledte, jak se milují", nuže teprve tehdy po splnění celé této řady náročných předpokladů, můžeme mít znovu šanci oslovit českou společnost s poselstvím radostné zvěsti. Bůh má konečné slovo a režii událostí dějin ve svých rukou, ale nikoliv tak, že bychom byli pouhými loutkami. Jde o neustálý tlak duchovních výzev, jimiž nás Bůh vábí a volá k odpovědnosti naplňování úkolů osobních i společenských. Z násilí se musíme odpovídat a ospravedlňovat my lidé, a především my křesťané, jimž byla dána milost víry. Svatý otec Benedikt XVI. k tomu dodává: "V dnešní době potřebujeme lidi, kteří svou osvícenou a živou vírou činí Boha v tomto světě věrohodným. Negativní svědectví křesťanů, kteří o Bohu sice mluvili, ale žili proti němu, zatemnilo obraz a otevřelo brány nevěře. Potřebujeme lidi, jejichž intelekt je osvícen Božím světlem a jimž Bůh otvírá srdce, takže jejich intelekt může promlouvat k intelektu druhých. Pouze prostřednictvím lidí, jichž se dotkl Bůh, se může Bůh k lidem vracet v době mravního úpadku.

Vladimír Měřínský
(pokračování příště)

* * *

ZE ŽIVOTA KNĚZE JAK JSEM SE UČIL DÁVAT RADOST VŠUDE

Není to dávno, co jsme na Hromnice světili svíčky. Toho dne po mši svaté, byl jsem ještě u oltáře, ještě jsem neřekl závěrečné slovo, za mnou přišla po schodech před obětním stolem přímo k ambonu jedna malá holčička. Varhany nehrály, v kostele bylo ticho. Ptal jsem se jí, co chce, proč za mnou přišla. Pověděla zcela nahlas: "Chtěla bych něco dobrého, sladkého." Musel jsem jí říct, že nic takového při sobě nemám, a slíbil jsem jí po mši svaté bonbon. Děvčátko pak popošlo dále a ptalo se ministranta, který seděl na křesle, zda by si vedle něj mohlo sednout. Ten to však nepokládal za vhodné a důstojné, vzal ji za ruku a dovedl zpátky na místo, kde seděla teta, která ji do kostela přivedla. Když jsem to dítě pozoroval, myslel jsem na ty, kteří onu odvahu nemají. Stojí zcela docela vzadu pod kůrem a ještě stranou a třeba i zpívají: Blíž k tobě, Bože můj, jen k tobě blíž..." Myslel jsem na ty, kteří jdou do kostela jaksí jen tak, jen se podívat, jen postát, zazpívat, ale jinak si nejdou pro nic. A přec kostel nabízí něco mimořádně krásného pro duši a pro celý život. Tam vlastně neustále zní slova: "Pojďte ke mně všichni..." Tam jdeme k Někomu, kdo sám je Pán, kdo všechno může dát. Vždyť tam je sám zdroj milosti a lásky. A člověk nic nechce, jen tam stojí, jen se dívá a nic víc. Prostředí našich chrámů je jistě velmi vážné. Jde o dům modlitby a oběti, o místo Božího přebývání. Ale to ještě neznamená, aby působil dojmem trvalého smutku. Jádrem naší bohoslužby je přec radostná zvěst. Kolikrát je v Písmu svatém velká výzva k radosti ze života i spásy, z vykoupení, z víry, naděje, a především lásky. Stále víc poznávám, že radost je základním elementem života. Proto ji každý potřebuje. Také velmi vážné obřady

v kostele mohou být rozradostněny tím, co se někdy může stát. Na závěr mše svaté říká kněz slova: Jděte ve jménu Páně! Lidé na to odpovídají: Bohu díky! Odpovídají vlastně zcela mechanicky, obřadně, dle předpisu. Jedna holčička však sama od sebe na ona Jděte ve jménu Páně odpověděla: "To je dost!" Pověděla svoje pravé mínění a na závěr mše svaté se kostel projasnil právě oním upřímným slovem dítěte, které se už asi nemohlo dočkat slov rozloučení. Mnozí také třeba netrpělivě čekají na závěr, ale nahlas to neřeknou. Děvčátko pak svou dětskou pravdou způsobilo, že lidé šli z kostela s úsměvem, jak to má být.

V jednom kostele jsme zase dlouho vybírali na opravu a stále to bylo málo. Vysvětloval jsem, že potřebujeme peníze, aby kostel dostal nové omítky, zachránila se rozpadající se věž, která potřebovala novou měděnou krytinu, a aby se zkrátka kostel dal zase do pořádku. U oltáře byl tenkrát asi pětiletý chlapec. Obrátil jsem se na něho a vyzval ho: "Pepíčku, ty přece víš, nač se v kostele vybírá, pověz to všem." Dítě na to jasně odpovědělo, vlastně vykřiklo na celý kostel: "Na tebe, strejdo!" Vidělo totiž, jak na faře vybrané peníze počítáme, a tak si myslelo, že je to pro mne. Někomu to může připadat divné a řekne si, že takové výroky nějak ruší a vůbec se nekryjí se zbožností, ale není tomu tak. Proč by rušily? A koho? Což není kostel místem radosti a pravdy? Což se má v kostele plakat? Lidé stále potřebují trochu radosti, bolestí je v životě beztak dost. Mám nyní na mysli ono zjasnění lidského nitra, které je stupínkem k radosti pravé, radosti, které bude vždycky málo. Jedna moje žačka, nyní již pomalu důchodkyně, mi jednou povídala, že jsem ji učil asi sedm let náboženství. Moc si z toho prý nepamatuje a myslí si, že jsem ji toho mnoho nenaučil, ale legrace prý se mnou byla vždycky. Bral jsem to jako vyznamenání. Dávat radost je jistě jeden z podstatných kněžských úkonů. Kdyby už ani kněz nedával radost, kdo by ji dával? Zábava je moc málo, ale radost je všechno. Ono je plno podniků, kde se dává zábava, ty vidíme pomalu na každém kroku. Ale kde se dává pravá radost, kam si pro ni ve světě můžeš jít? Díky Bohu za každý kostel! Kdepak, naše prostředí nesmí být stále velkopáteční, jsme lidmi velikonočními. Vždyť jsme Bohem milováni a zachraňováni, milujeme své bližní a jen posloucháme výzvu svatého Pavla: "Radujte se a opět vám pravím, radujte se." Jsme stvořeni pro radost i pravé štěstí. Mělo by to být na nás více znát. Radostnost humoru, který tryská z lásky a tím povznáší, je jednou z mála věcí v životě, kterou musíme brát vážně. Snad se to i tak dá povědět, že mnohé můžeme ztratit, ale humor nikdy. I kdyby se mnohé v našem životě hroutilo, i kdyby nás přátelé zklamali, kdyby už na sůl nebylo, humor musí být. Ten nás zachrání před zevšedněním, otráveností, škarohlídstvím.

Vypravuje se, že římský vojevůdce Scipio, když vstupoval na africkou půdu, klopýtl před tváří všeho vojska a upadl jak široký tak dlouhý. Vojevůdce tím však nebyl niterně zasažen, ale opravdu duchaplně zvolal: "Teneo te, Africa!" (Objímám tě, Afriko!) Mně to připadá jako vpravdě humorné projasnění neblahé skutečnosti. Jeho pád by jinak vojáci pokládali za špatné znamení, které by je od bojů odvrátilo. Mnoho se dá povědět vtípem, dokonce i skutečnosti nejzávažnější. Nejenže se rozjasní lidská mysl, ale člověk je připraven chápat i pravdy nejhlubší. Jednou mne jeden kněz dokonce vyzval, abych na závěr velikonoční bohoslužby, kterou jsem v tamním kostele měl, nějaký vtíp pověděl. Věřte mi, stále bychom měli mít v zásobě něco radostného, veselého. Jistě nejde jen o nějaké vyprávění vtípů, ač i to má svou cenu, dovede mnohé chmury projasnit. Mnohem důležitější je dávat úsměv celým svým životem, celým svým vystoupením, celou svou bytostí dávat radost. Někdy k tomu stačí radostné slovo, jindy však musíme sáhnout až na dno své duše, jež má být pro druhého jakýmsi dolem, odkud se dá tento převzácný kov stále čerpat. To však člověk sám musí být zakotven ve zdroji radosti, tedy ve víře a čistém svědomí. Stále musíme hluboko v sobě slyšet slova Kristova: "Nebojte se, já jsem přemohl svět."

* * *

Slyšel jsem o malém děvčátku, které prožilo velký zlom v životě, když se naučilo zavázat si tkaničky na botách. Místo nadšení zalily děvčátko slzy.

Otec se zeptal: „Proč pláčeš?“

„Musím si zavázat tkaničky na botách, „ řeklo děvčátko.

„Vždyť ses to právě naučila. Není to nic těžkého, že?“

„Není,“ fňukalo děvčátko, „ale teď už to budu muset dělat celý život!“

z kniha Vitamin C od Boha

* * *

18. Z PAMĚTNÍ KNIHY FARNOSTI ÚJEZD

IV. Náboženské poměry a postup kněží

(P. Jan Pírek 1894 - 1908 farářem v Újezdě)

Ve výčtu kněží, působících v naší farnosti jsme se dostali do doby, kterou označujeme jako baroko. Její krásnou připomínkou je nejstarší a nejcennější hmotná památka v Újezdě, socha sv. Jana Nepomuckého (+ 1393), jak stojí na nepůvodním místě před branami našeho farního chrámu. Tato doba, jak jsme již z předchozích kapitol mohli vysledovat, byla nelehká, charakteristická hnutími mimo jiné jako jansenismem, febronianismem, galikanismem, josefinismem etc., jež odrážejí řešení složitých vztahů mezi mocí církevní - papeží a mocí světskou. Pobělohorský absolutismus okázale projevoval svou přízeň církvi, aby mohl nad ní upevnit svou moc. Zdůrazňoval nárok „iura circa sacra“, tj. právo řídit vnější církevní záležitosti a dokonce i zasahovat do vnitřního církevního života a s nelibostí nesl přílišné zasahování vyšších církevních institucí (papeže a generálních představených řeholí) do církevních poměrů svých zemí. Poměr církve a státu vyjádřil velmi výmluvně náš panovník císař Karel VI. r. 1721: „Máme svou nejvyšší moc a právo bezprostředně od samého Boha, přičemž nám však zase z druhé strany bude vždy záležet na tom, abychom vykonávali Officium supremi advocati et protectoris ecclesiae (Úřad ochránce a protektora církve).“ Tato nedobrá církevní politika habsburského domu, vyznačující se stále větším zasahováním světské moci i do vnitřních poměrů církevních a hrubým omezováním vlivu papežského stolce, nacházela oporu v současných politických a hospodářských teoriích.

Duchovní správa velmi trpěla tím, že farnosti byly příliš rozsáhlé a že nebylo možno je v 17. stol. obsadit pro nedostatek kněžstva. Jeden kněz muse spravovat mnohdy několik farností, přičemž téměř každá farnost čítala několik vesnic. Tehdejší farář trávil tak většinu dne v sedle na koni, s matrikou, v jezdeckých botách (proto jsou matriky té doby tak úzké) na cestě k farníkům, aby je učil katechismu, a aby jim posloužil svátostmi. Hmotné postavení kněžstva nebylo nejpříznivější, protože šlechtičtí patroni plnili své patronátní povinnosti vůči duchovenstvu často velmi špatně. Vzdělání kněží však bylo na výši, jak nám potvrzují zachované poslední vůle barokního duchovenstva, ze kterých poznáváme lásku tehdejšího kněze k teologické literatuře a k vědeckým zálibám. Generace období 30 leté války vyrostla většinou bez náboženství, bez škol a po celý život viděla loupeže, pálení, vydírání a násilnosti všeho druhu, jehož důsledkem bylo obecné zesurování mravů všech stavů a tříd. I když později se poměry zlepšovaly, čteme např. v postile M. J. Šteyera z r. 1691, že prý „mnozí rodičové své děti hned od dětství hře, připíjení, pejše, šperkům, tancům a těm jiným nešlechtnostem a zlým skutkům učí“. Nebo jezuita Bílovský r. 1720 si ztěžuje na rodiče: „Nyní rodičové dětem svým ještě v kolíbce o ženichy a nevěsty se starají; nyní sedmi, osmi léty pacholátka a děvčátka namlouvati se umějí...“ Přes tvrdý život a vykořisťování poddaných vysokými robotními dávkami, zachoval si právě venkovský lid zdravé jádro. Navzdory zhoubným morovým vlnám 1680 a 1713-14, mnoha padlým v boji proti Turkům a Francouzům, vzrostl počet obyvatelstva u nás za sto let po míru vestfálském 1648 o 100%. Venkovský lid si zachoval i určitou míru radosti ze života. Svědčí o tom pestrobarevné kroje, které nosil a písně, které skládal a zpíval. Císař Leopold vyhlásil dokonce zvláštní oděvní řád, který předepisoval, jaký oděv má který stav nosit, aby se jeden nevypínal nad druhým. Barok je doba plná rozporů a protiv, mezi nimiž se střídá oslnivé světlo a hluboké stíny. Osudné pro další církevní vývoj bylo, že se nepodařilo obnovit duchovní jednotu národa.

Následný postup kněží jak nám ho zaznamenal P. Pírek, kteří kdy působili u nás, vyvolává otázku, za co jsme jim vděční, co nám zanechali? Již jen ten krásný letošní vánoční koncert našich dětí ve farním kostele je v přeneseném slova smyslu kus jejich odkazu. Rozvíjme ho!

R. 1762 - 1768 far. *Josef Schuba* (1763 prosinec koop. Emilianus Hamrník, 1767 - červen 1768 koop. Laurentius Brichta). 15.5.1768 - září 1771 far. *Augustin Růžička* (červen 1768 - červen 1769 koop. Petr Špaček, červen 1769 - 1770 koop. František Hugolinus, 19.9.1770 - březen 1772 koop. Jan Prášek, pak kooperátorem ve Vizovicích). 26.8.1771 - 14.8.1780 far. *Karel Žůrek* (březen 1772 - červenec 1773 koop. Ignát Wasel, bývalý kooperátor ve Vlachovicích, 1773 - leden 1776 koop. Josef Trlica a pak jako kooperátor pokračoval zde od 1.11.1776 - 1781, 1774 prosinec - leden 1776 byl druhým kooperátorem Jakub Michálek). Od r. 1781 - 1798 far. *Josef Peřina* dosud v Pozdřechově (leden 1786 - srpen 1788 koop. Ondřej Krömer, 1788 - 1794 neobsazeno místo kooperátora, leden 1794 - ? koop. Fabian Friedl). Duben 1798 - ?1805 administrátor *Antonín Hohn*, 1805 - 13.3.1808 adm. *Jan Povolný*, tyto dva administrovali proto, že P. Peřina penzionovaný r. 1802 teprve r. 1808 zemřel (1802 - září 1807 Jan Povolný, potom adm., září 1807 - prosinec 1809 koop. Jan Bayer). Září 1807 - srpen 1809 far. *Václav Lazar*, 1810 červen - únor 1819 far. *František Wind* (1809 prosinec - leden 1812 František Heger, koop., srpen - červen 1810 adm., 1812 - srpen 1815 koop. Jan Vojtěch, 1815 - září 1817 koop. František Bartoněk, 1817 - leden 1820 koop. Josef Klein, od února 1819 do srpna téhož r. admin.). 1819 srpen - +14.6.1838 far. *Laurentius Webersik* nar. v Malenovicích. Za tohoto duchovního správce zuřila velmi cholera ve Vysokém Poli a Slopném - 1836 (1820 leden - 1821 koop. František Geissler, pak jakousi dobu neobsazeno, 1822 - květen 1827 koop. František Morávek - františkán, 1827 - 1836 neobsazeno, 1836 listopad - duben 1849 koop. Josef Scholc). R. 1839 duben - 1872 far. *Tobiáš Tomašík* (1849 červen - srpen 1851 koop. Karel Kaštýl, 1851 září - 15. duben 1853 Fabian Dios koop., říjen 1853 - srpen 1854 koop. Amand Happel - františkán, říjen 1854 - únor 1856 koop. Jan Bartoš, říjen 1854 - březen 1856 koop. Theofil Zumsande - kapucín, září 1859 - srpen 1867 koop. František Šamánek od 7. ledna do září t.r. adm.). 1872 září - červenec 1894 far. *František Toman*, od r. 1883 děkan. Za něho odbývala se v Újezdě generální vizitace dne 24. června 1873. Roku 1894 stal se farářem v Charvátech u Olomouce a tam 1904 zemřel (1872 listopad - říjen 1874 koop. Jan Žalák, 1874 říjen - květen 1875 Vincenc Havlíček koop., září 1875 - únor 1887 koop. Jan Lavička - zemřel v Újezdě, 1887 srpen - červenec 1890 koop. Josef Táborský, 1890 srpen - prosinec 1891 koop. Antonín Benýšek).

< V.M. >
(pokračování příště)

* * *

P. FRANTIŠEK MÜLLER:

MÍSTNÍ A POMÍSTNÍ JMÉNA V DĚJINÁCH A POVĚSTECH

(pokračování)

Při našem společném putování knihou P. Františka Müllera jsme dnes pomyslně dorazili do Újezda. Můžeme si všimnout, jak osudy vesnic a jejich obyvatel si byly už od počátku velmi podobné, neboť souvisely s osudy panství, ke kterým náležely. Poměry obyvatelstva se daly odhadnout podle všeobecných poměrů dané doby. Jejich blaho hodně záviselo na tom, zda měli pány dobré nebo špatné.

Po celá staletí trpěl náš kraj nepřátelskými vpády, mnoho bojů přinášelo sousedství s Uhrami. Lidé nebyli ušetřeni pustošení Tatarů, Turků, Švédů atd., kteří nechávali za sebou spálenou zemi, pobité obyvatelstvo, rozbořené kostely i pevnosti. Historicky je dokázáno, že r. 1314 byl Matějem Trenčanským obléhán Brumov i Vizovice. Neblahý vliv mělo také období husitských válek; husitství na Valašsku kořeny nezapustilo. Jistý náboženský úpadek přišel v 2. pol. 16. století, kdy na čas obsadili faru lutherští kněží. Od té doby zůstaly naše vesnice věrně katolické církvi.

Lidé si nedokázali poradit s epidemiemi moru a cholery. Často museli čelit také následkům živelných pohrom, zvláště ničivých požárů. Každá z našich vesnic si připomíná jména těch, kteří padli v obou světových válkách minulého století.

ÚJEZD U VALAŠSKÝCH KLOBOUK

Středisková valašská obec na jihovýchod od okresního města a na severovýchod od Luhačovic. Nadmořská výška u farního kostela je 438 m. Dříve patřila do okresního hejtmanství v Holešově a sousedního okresu Vizovice. V letech 1949 - 1959 do okresu Valašské Klobouky, od roku 1960 do okresu Gottwaldov (Zlín). Na severu sousedí s katastrem města Vizovic a Bratřejova, na východ s Vysokým Polem, na jihu s Vlachovicemi, Vrběticemi a Haluzicemi, na západě s Loučkou.

Jméno

Majitel kraje daroval novousedlíkům lesní půdu. Hranice dal vyměřit objížďkou (koňmo), proto byla ves nazvána Újezdem. Roku 1261 (podle falzu ze 14. století) je nazývána Wilperk (tj. hora s divokou zvěří), neboli Ugesd, tak i ve 14. století, od roku 1578 Augezd, tak i ve století 17. a 18. a v první polovici století 19. Lidově byl též nazýván Mniším Újezdem. Roku 1872 měla ves jméno Újezd, ve století 20. Újezd u Vizovic, od roku 1960 Újezd u Valašských Klobouk, za protektorátu německy Aujest. Lid nazýval obec Horním Újezdem (na rozdíl od Újezdce u Uherského Brodu).

Dějiny

Újezd je jedna z nejstarších obcí na vizovickém „Záhoří“. Roku 1261 založil kastelán na brumovském hradě Smil ze Střílek s manželkou Bohuvlastou ve Vizovicích cisterciácký klášter Smilheim a mezi jinými vesnicemi daroval klášteru také Újezd (CDM III, 324).

Do roku 1549 patřil Újezd k panství vizovickému, od roku 1574 k panství brumovskému. Majitelem vizovického a brumovského panství byl tehdy Zdeněk Říčanský Kavka z Řičan. Od té doby měl Újezd stejné dějiny s panstvím brumovským. Roku 1618 bylo panství konfiskováno. Poté se vystřídalo více majitelů, z nichž známější byl Julius Karel Podstatský z Prusinovic a Václav Bartodějský z Bartoděj.

Újezd patřil k 1. dílu panství brumovského. Roku 1261 byl Újezd nazýván městečkem s trhovou vsí a kostelem. V polovici 15. století byl Újezd jen dědinou. Pravděpodobně „zpuštěl“ za válek ve 14. století.

V obecní pečeti byl zobrazen patron farního kostela sv. Mikuláš.

(Pokračování příště)

SOCIÁLNÍ SPRÁVEDLNOST - EXISTUJE VE SVĚTĚ?

Zpráva OSN o „lidském rozvoji“ tvrdí, že:

- 358 miliardářů je bohatších, než polovina lidstva
- počet lidí žijících v extrémní chudobě (méně než za 1 dolar denně) se značně zmenšil
- v 90. letech se válčilo v 46 zemích světa; 17 z nich patří mezi nejchudobnější
- ze 6 miliard obyvatel Země je 1 miliarda ohrožena smrtí hladem, nemocemi z podvýživy
- přitom jenom v Evropě se utratí ročně 11 miliard dolarů za zmrzlinu, 50 miliard dolarů za cigarety (u nás známe rčení - to je jiný tabák, to je silný tabák, zbylo mu sotva na tabák, nestojí to ani za fajfku tabáku - a že kouření může zabíjet?), v Evropě a Americe se utratí za potravu pro psy a kočky 17 miliard dolarů, za voňavky 12 mld, v celém světě za drogy 400 mld, za zbraně 780 mld, celkem 1,375 bilionů dolarů
- a přitom by podle údajů OSN stačilo 6 mld dolarů, aby všechny děti na světě mohly chodit do školy, aby lidem všude tekla pitná voda a 13 mld, aby nikdo nemusel hladovět a každý člověk měl zajištěnou alespoň základní zdravotní péči
- k sociální otázce se papežové vyjadřují už déle než 110 let. V poslední sociální encyklice *Centesimus annus* říká Jan Pavel II., že podstatnou součástí hlásání sociálního učení církve se musí stát *n o v á e v a n g e l i z a c e*, protože mimo evangelium žádné skutečné řešení sociální otázky *n e e x i s t u j e*. Láska církve k chudým „patří k jejím pevným tradicím“ (CA 57), inspiruje se Ježíšovou chudobou (Lk 6,20-22) a jeho laskavostí k chudým (Mk 12,41-44). Láska k chudým je pro křesťana také jedním z motivů povinnosti pracovat, aby „mohl konat dobro a pomáhat těm, kdo trpí nouzí“ (Ef 4,28). Taková láska k chudým se netýká jen hmotné chudoby, nýbrž i čtených forem kulturní a náboženské chudoby (CA 57). Dokonce platí, že s bohatými je třeba mít

soucit, protože majetek je oslepuje a uvádí do klamu, což majetné často vede k mravně pochybnému způsobu života. Hrozí jim, že jejich srdce nebude schopno soucitu, žežůstanou plně v zasetí starostí o majetek, že se z jejich obzoru vytratí hlavní smysl lidského života, že nebudou dostatečně pozorní vůči svým chudým bratřím a sestrám. Jejich modlou je majetek, který však nezajišťuje spokojenou budoucnost, protože smrt jim všechno vezme...

- a konkrétně...?
 - 25 tisíc vlámských televizních diváků zvolilo největším Belgičanem všech dob P. Damiana de Vestaura, misionáře malomocných na ostrově Molokai
 - v r. 2005 přišlo o život při výkonu své služby 26 katolických misionářů
 - šestým rokem se u nás (v Česku) projevuje nebývalá štědrost obyvatel celého Česka při charitní Tříkrálové sbírce
 - štědrost projevují i naši farníci - dospělí, mládež i děti při nejrůznějších charitativních sbírkách. Svědčí to o jejich široké angažovanosti a smyslu pro zdravou demokracii a pro společnou odpovědnost za život společnosti. D.G.
- přitom jenom v Evropě se utratí ročně 11 miliard dolarů za zmrzlinu, 50 miliard dolarů za cigarety (u nás známe rčení - to je jiný tabák, to je silný tabák, zbylo mu sotva na tabák, nestojí to ani za fajfku tabáku - a že kouření může zabít?), v Evropě a Americe se utratí za potravu pro psy a kočky 17 miliard dolarů, za voňavky 12 mld, v celém světě za drogy 400 mld, za zbraně 780 mld, celkem 1,375 bilionů dolarů
- a přitom by podle údajů OSN stačilo 6 mld dolarů, aby všechny děti na světě mohly chodit do školy, aby lidem všude tekla pitná voda a 13 mld, aby nikdo nemusel hladovět a každý člověk měl zajištěnou alespoň základní zdravotní péči
 - k sociální otázce se papežové vyjadřují už déle než 110 let. V poslední sociální encyklice Centesimus annus říká Jan Pavel II., že podstatnou součástí hlásání sociálního učení církve se musí stát n o v á e v a n g e l i z a c e, protože mimo evangelium žádné skutečné řešení sociální otázky n e e x i s t u j e. Láska církve k chudým „patří k jejím pevným tradicím“ (CA 57), inspiruje se Ježíšovou chudobou (Lk 6,20-22) a jeho laskavostí k chudým (Mk 12,41-44). Láska k chudým je pro křesťana také jedním z motivů povinnosti pracovat, aby „mohl konat dobro a pomáhat těm, kdo trpí nouzí“ (Ef 4,28). Taková láska k chudým se netýká jen hmotné chudoby, nýbrž i četných forem kulturní a náboženské chudoby (CA 57). Dokonce platí, že s bohatými je třeba mít soucit, protože majetek je oslepuje a uvádí do klamu, což majetné často vede k mravně pochybnému způsobu života. Hrozí jim, že jejich srdce nebude schopno soucitu, žežůstanou plně v zasetí starostí o majetek, že se z jejich obzoru vytratí hlavní smysl lidského života, že nebudou dostatečně pozorní vůči svým chudým bratřím a sestrám. Jejich modlou je majetek, který však nezajišťuje spokojenou budoucnost, protože smrt jim všechno vezme...
 - a konkrétně...?
 - 25 tisíc vlámských televizních diváků zvolilo největším Belgičanem všech dob P. Damiana de Vestaura, misionáře malomocných na ostrově Molokai
 - v r. 2005 přišlo o život při výkonu své služby 26 katolických misionářů
 - šestým rokem se u nás (v Česku) projevuje nebývalá štědrost obyvatel celého Česka při charitní Tříkrálové sbírce
 - štědrost projevují i naši farníci - dospělí, mládež i děti při nejrůznějších charitativních sbírkách. Svědčí to o jejich široké angažovanosti a smyslu pro zdravou demokracii a pro společnou odpovědnost za život společnosti. D.G.

< V.M. >

* * *

Jak jsme se již zmiňovali v předchozích článcích, Klubíčko se snaží pomoci dětem objevovat Boha a jeho velkou lásku. Pomáhá zprostředkovat poznání, že BŮH NÁS (MĚ) MÁ RÁD a představuje se nám krásou stvořeného.

Vyjadřováním pomocí symbolů a vnímáním pokud možno všemi smysly prožívají a poznávají děti vnímanou skutečnost, objevují jedinečnost předmětu, i sebe a vcítí se i do prožitku druhých. Uvědomují si: já jsem tu = *zdravé sebevědomí*, ale i on, ona, ono je tu = *vztah k osobám, věcem a Bohu*.

Použití názorných symbolů v křesťanské výchově zanechává v dětech hlubší stopu citového zážitku než např. slovní poučení. Opakovaným prožíváním úspěšného překonávání situace se děti osvobozují od strachu a studu se vyjádřit, spolupracovat, tvořit, pomáhat druhým, prožívat radost...

Při všech setkáních se tvoří společenství, jehož středem je Bůh. On je také středem naším a získáváním zkušeností se s ním učíme žít.

Na klubíčkovských setkáních v nedávné době (září - prosinec 2005) jsme se učili poznávat jaké je to být poslední i první (podnětem pro hry bylo evangelium), pracovitost že je lepší než lenivost (podobenství o hřivnách), žasli jsme nad krásou barevných podzimních listů a nad rozmanitostí plodů sklizené úrody (různost tvarů, barev, chutí, vůně... - příběhy ze zahrádky). Také jsme zjistili, že strom je jako člověk: žije, roste a má své pevné místo na zemi (příběh o podzimním stromu). Při zdobení perníčků jsme se zase učili správnému postupu, trpělivosti i umění. Přitažlivým vzorem v chování a jednání k potřebným nám byl sám sv. Mikuláš (legenda o sv. Mikuláši).

V KLUBÍČKU se pravidelně učíme ztišit. V tichu vítáme Pána mezi námi a v tichu mu děkujeme za vše, co nám dává.

Děkujem ti, Pane Ježíši, za naše společenství, za děti, které sem přicházejí, za jejich rodiče i prarodiče, že si najdou čas.

Za celý kolektiv Marie Ambrůzová

* * *

POŘAD BOHOSLUŽEB V ÚNORU

1. února : Středa Ferie	15.20 Új.: 17.30 Sl.:	Za + rodiče Ptáčkovy, + rodiče Mozgovy, syna Františka, Marii Divokou, duše v očištění, dar zdraví a Boží požehnání pro živou rodinu Za + Františka Münstera, jeho rodiče, Ilonu Váňovu, duše v očištění a dar zdraví pro živou rodinu
2. února : Čtvrtek Svátek Uvedení Páně do chrámu	15.20 Új.: 17.00 Dr.:	Za děti, které půjdou k 1. svatému přijímání Za + rodinu Václavíkovu a Boží ochranu pro živou rodinu
3. února : Pátek Sv. Blažeje, biskupa a muč. První pátek	15.20 Új.: 17.30 Sl.:	Za + rodiče Baruchovy, + rodiče Ptáčkovy, dceru Marii a ochranu Boží pro živou rodinu Za + P. Františka Petrů, jeho + sourozence, rodiče, švagry a duše v očištění
4. února : Sobota Sobotní památka Panny Marie	6.30 Új.: 16.00 Lo.:	Za prarodiče Ďulíkovy, Drgovy, Čurečkovy, rodinu Špotákovu a Veroniku Za + Františka Bábka, + rodinu Bábkovu, Hrazdilovu a duše v očištění
5. února : Neděle 5. neděle v mezidobí	7.00 Új.: 8.15 Sl.: 9.45 Új.: 11.00 Dr.:	Za + Ludmilu Lysákovu (<i>výroční mše svatá</i>) Za Otakara a Marii Kozubíkovy, rodiče z obou stran, + sourozence, duše v očištění a dar zdraví pro celou rodinu Na poděkování Pánu Bohu za 70 let života u příležitosti 45 let manželství, dar zdraví a Boží požehnání pro živou rodinu Za Terezii Častulíkovu, dva manžele, tři syny, dvě snachy a

		Annú Machů
6. února : Pondělí S v. Pavla Mikiho a druhů, mučedníků	15.20 Új.:	Za Emila Hlavičku, rodiče, rodiče Ambrůzovy, dceru, ochranu a pomoc Boží pro živou rodinu a duše v očištění
7. února : Úterý Ferie	15.20 Új.:	Za + Petra Baláčka, duše v očištění, dar zdraví a Boží požehnání pro živou rodinu
	17.00 Dr.:	Za Annu Pavelkovu, Terezii Fojtů, dva manžele, syny, Josefa Šimonů a duše v očištění
8. února : Středa Sv. Jeronýma Emiliani	15.20 Új.:	Za + Aloise Buriánka, + rodiče Buriánkovy, Kořenkovy, jejich sourozence, + Františka Bartoše, ochranu a pomoc Boží pro živou rodinu
	17.30 Sl.:	
9. února : Čtvrtek Ferie	15.20 Új.:	Za Andělu Poláchovu, rodiče Poláchovy, bratra Josefa a dar zdraví pro živou rodinu
	17.00 Dr.:	Za + Josefa Ovesného, rodiče Stružkovy, duše v očištění a Boží požehnání pro živou rodinu
10. února : Pátek Sv. Scholastiky, panny	15.20 Új.:	Za + Boženu a Ludvíka Zvonkovy, jejich + rodiče, dar zdraví pro živou rodinu a duše v oč.
	17.30 Sl.:	Za + rodiče Gjondlový, jejich rodiče, živou a + rodinu Gjondlovu, Hlavoňovu a duše v očištění
11. února : Sobota Panny Marie Lurdské	6.30 Új.:	Za + rodinu Bockovu, Tomšů, Maňasovu a duše v očištění
	16.00 Lo.:	Za + rodiče Zvončákovy, dceru, syna, dva zetě, dar zdraví a pomoc Boží pro živou rodinu
12. února : Neděle 6. neděle v mezidobí	7.00 Új.:	Za + rodiče Častulíkovy, syna, zetě, rodiče Fojtů a dar zdraví pro živou rodinu
	8.15 Sl.:	Za + Josefa Machů, jeho rodiče, zetě Aloise, duše v očištění a Boží požehnání pro živé rodiny
	9.45 Új.:	Za farníky (sv. křest)
	11.00 Dr.:	Za + Jana Pavelku, zetě Františka, bratra, švagrovou a na poděkování za Boží ochranu pro živou rodinu
13. února : Pondělí Ferie	15.20 Új.:	Za Františka Kořenka, syna, rodiče Kořenkovy, rodiče Barcůchovy, syna a duše v očištění
14. února : Úterý Ferie	15.20 Új.:	Za rodiče Pavelkovy, jejich rodiče, duše v očištění a Boží požehnání pro živou rodinu
	17.00 Dr.:	Za rodiče Stružkovy, dítě, dvojce stařečky, duše v očištění a dar zdraví pro celou rodinu
15. února : Středa Ferie	15.20 Új.:	Za Miloslava Huště, otce Emila a živou rodinu
	17.30 Sl.:	Za Annu a Františka Petru, rodiče z obou stran, jejich + děti, duše v očištění a dar zdraví pro živou rodinu
16. února : Čtvrtek Ferie	15.20 Új.:	Za živou a + rodinu Kostkovu, Hověžákovu, stařečky a Vojtěcha Kořenka
	17.00 Dr.:	Za rodiče Pavelkovy, syna, stařečky a Boží ochranu pro živou rodinu
17. února : Pátek Sv. Alexia a druhů, řeholníků	15.20 Új.:	Za rodiče Repákovy, dva syny, zetě Františka, ochranu Panny Marie a duše v očištění
	17.30 Sl.:	Za rodiče Aloise a Žofii Žáčkovy, rodinu Žáčkovu, Vaculínovu, Drgovu a duše v očištění
18. února : Sobota Sobotní památka P. Marie	6.30 Új.:	Za rodinu Pavelkovu, dva bratry, Jana Hábu, dar zdraví a ochranu Panny Marie pro živou rodinu
	16.00 Lo.:	Za + Oldřicha Doležela, bratra Jana, dvojce rodiče, duše v očištění a dar zdraví pro živou rodinu
19. února : Neděle 7. neděle v mezidobí barva zelená,	7.00 Új.:	Za + Annu Vaculínovu (výroční mše svatá)
	8.15 Sl.:	Za + Josefa Šústka (výroční mše svatá)
	9.45 Új.:	Za + Annu Černobilovu, + sourozence, rodiče, + rodinu a duše v očištění
	11.00 Dr.:	Za Andělu a Františka Machů, duše v očištění a Boží pomoc pro živou rodinu
20. února : Pondělí Ferie	15.20 Új.:	Za + rodiče Machů, syna Oldřicha, + rodiče Kůdelovy, syny, + Marii Stružkovu, dva manžely a dar zdraví pro živou rodinu
21. února : Úterý Sv. Petra Damiániho, biskupa a učitele církve	15.20 Új.:	Za + rodiče Machů, ochranu a Boží požehnání pro živou rodinu
	17.00 Dr.:	Za + rodinu Žákovu, Chalupovu, duše v očištění, Boží ochranu a pomoc pro živou rodinu

22. února : Středa Svátek Stolce sv. Petra	15.20 Új.: 17.30 Sl.:	Za Josefa a Marii Machů, syna Oldřicha a dar zdraví pro živou rodinu
23. února : Čtvrtek Sv. Polykarpa, biskupa a mučedníka barva červená,	15.20 Új.: 17.00 Dr.:	Za + rodiče Ambruzovy, + Jarmilu Ambruzovu a ochranu Boží pro živou rodinu Za Františka Tkadlece, jeho rodiče, rodiče Kůdelovy a Boží ochranu pro živou rodinu
24. února : Pátek Ferie	15.20 Új.: 17.30 Sl.:	Za Vlastu Mikulkovu, dceru Lenku, rodiče Mikulkovy, dceru Marii, snachu Boženu a pomoc Boží pro živou rodinu Za + rodiče Lysáčkovy, Bližňákovy, jejich + děti, pomoc Boží a ochranu pro živou rodinu
25. února : Sobota Sobotní památka Panny Marie	6.30 Új.: 16.00 Lo.:	Za rodiče Bodlákovy, Novotné, SM Makrinu, Boží ochranu, živou rodinu a duše v očistci Na poděkování Pánu Bohu za dlouhá léta života; za + manžela, dva syny a dva zetě
26. února : Neděle 8. neděle v mezidobí	7.00 Új.: 8.15 Sl.: 9.45 Új.: 11.00 Dr.:	Za + Boženu Drgovu (výroční mše svatá) Za živou a + rodinu Kadlečkovu Za Ludmilu a Stanislava Zvončákovy a pomoc Boží pro živou rodinu Za farníky
27. února : Pondělí Ferie	15.20 Új.:	Za + rodiče Zahradníkovy, syna Josefa, dva zetě, vnuka a duše v očistci
28. února : Úterý Ferie	15.20 Új.: 17.00 Dr.:	Za + rodiče Machů, syna Ladislava, duše v očistci, ochranu a Boží požehnání pro živou rodinu Za + Františka Marcaníka, sourozence, rodiče z obou stran, + rodinu, duše v očistci a Boží požehnání pro živou rodinu

* * *

SVATÝ BLAŽEJ

Biskup, mučedník
Narozen: ve 3. století
Zemřel: r. 316 v Sebaste, Arménie (dnes Turecko)

Patron: Dubrovníka (Ragusa), lékařů, obchodníků vlnou, obuvníků, krejčích, sádrařů, tkalců, koželuhů, pekařů, zedníků, kloboučníků, hudebníků, ochránce domácích zvířat a koní, je vzýván proti bolestem v krku, proti kašli, nemocem měchýře, krvácení, vředům, kolikám, bolestem zubů, proti moru, dobré zpovědi, je jedním ze 14 pomocníků a je vzýván za dobré počasí

Celá staletí se lidé modlí k svatému Blažej, mučedníkovi, na jehož památku se 3. února uděluje v katolických kostelech svatoblažejské požehnání. Kněz zkříží dvě posvěcené svíce na krku věřícího a řekne: "Na prosbu a pro zásluhy svatého Blažeje nechť tě Bůh zbaví nemoci hrdla a všeho ostatního zla."

Blažej byl lékařem a hluboce věřícím křesťanem. Když se stal kolem roku 300 biskupem, dychtivě se pustil do práce ve své diecézi v Sebaste a sloužil s obrovským nadšením. Tenkrát však zesílilo pronásledování křesťanů římskými panovníky, křesťané byli mučeni i zabíjeni. Blažej se proto často musel ukrývat jako poustevník v lesní jaskyni. Podle legendy žila divoká zvířata krotce v jeho blízkosti. Ptáci mu nosili maliny a lesní jahody a Blažej zas zvířata léčil, když byla poraněná. Jednou dokonce přiměl vlka, aby jedné staré paní vrátil sele, které jí ukradl.

Nakonec však přišel den, kdy Blažeje zajali a vsadili do žaláře. Právě ve vězení se stal zázrak, na jehož památku se uděluje svatoblažejské požehnání. Chlapec, který byl s Blažejem ve vězení, nešťastnou náhodou spolkl rybí kost a hrozilo, že se udusí. Blažej se sklonil, vložil na něj ruce a modlil se. Náhle se kost uvolnila a chlapec byl zachráněn. Římanům se však biskupova zázračná moc nelíbila. Chtěli se Blažeje zbavit, a proto ho usmrtili. Stalo se to okolo roku 316.

Znázornění: skoro na všech obrazech vidíme Blažeje jako biskupa. Jako atributy má pomocník při sobě hřebe, svíčku, knihu, vlka a vapře (vepřovou hlavu). Ve františkánském kostele v Paderbornu existuje jedno z nejstarších znázornění: ukazuje Blažejovo stětí.

Na památku jejího jména existují ve všech možných jazycích období – Blase, Blaise, Biagio, Blasco, Blasius.

*S použitím materiálu z knih:
"Velká kniha o svatých, aneb Po kom se jmenují" a "Rok se svatými"*

< D.K.>

* * *

ZEPTALI JSME SE...

Při posledním zasedání farní rady v listopadu dnes už minulého roku jsme se prostřednictvím ankety zeptali členů pastorační a ekonomické rady.

1. Jste spokojeni se stavem naší farnosti a se zapojením farníků a farní rady do života farnosti?
2. Jak hodnotíte průběh roku farnosti ve farnosti naší?
3. Jaké činnosti a aktivity byste navrhli pro příští rok (roky)?

Přestože doba na vyplnění a odevzdání anketních lístků s těmito otázkami byla dost dlouhá (více než 2 měsíce), odpovědi jsme získali jen tři. Zde tedy nabízíme některé jednotlivé postřehy, které v odpovědích zazněly.

1. Jste spokojeni se stavem naší farnosti a se zapojením farníků a farní rady do života farnosti?

Na tuto otázku v odpovědích zaznívaly postřehy optimistické i pesimistické. Vybrané názory tedy rozdělíme do těchto dvou skupin.

Pohled optimisty : Farnost za posledních 15 let vzkvétá a urazila kus cesty vpřed. I přes nelibost s náročností a přísností pana faráře lidí v kostele přibylo, ke svátostem přistupuje poměrně hodně farníků. Jsou možná individua, která si přijdou do kostela ze zvyku podřímat, ale existují skupinky farníků, kterým je jasné, že fungování farnosti nemůže ležet jen na faráři. Snaží se v rámci možností o organizaci farního života např. výuka náboženství, zpěv, práce s dětmi a ministranty, opravy kostela, organizace koncertů a poutí.... Velká naděje je určitě v mladých rodinách s dětmi, kterých v kostele za poslední dobu také výrazně přibylo.

Pohled pesimisty : Nedělní mší zájem o farnost většiny lidí končí. Nechci nikomu upírat víru v Boha, ale společné prožívání víry, vzájemné posilování vztahu k Bohu či k sobě navzájem rozhodně chybí. Člověk si dnes může vybírat z velkého množství možností, jak využije svůj volný čas (sport, kultura, cestování, televize...), záleží čemu dá přednost. Aktivity ve farnosti patří k těm, které jsou pro většinu na okraji zájmu nebo je vůbec nezajímají. To , co není povinné a od pana faráře "přikázané" je zbytečné...

Staří umírají a je to poznat zejména v sídelním farním chrámu v Újezdě. Je třeba oslovit střední generaci a udržet mladé (zvláště školní mládež). Také je třeba využívat sebemenší zájem všech občanů, kteří žijí na území naší farnosti.

Farníci se moc nezapojují, spíše se kritizuje to, co dělají druzí. Dobré se nevidí, špatné ano.

Také zazněl jeden sebekritický hlas: Své působení v radě hodnotím velmi kriticky. Neaktivní, bez nápadů, bez motivace, bez času. Osobně si myslím, že více práce než zvládne naše farní rada, by dokázal jeden člověk (laik dostatečně motivovaný, vzdělaný a třeba i placený – např. pastorační asistent).

2. Jak hodnotíte průběh roku farnosti ve farnosti naší?

Asi k žádnému vyjímečnému průběhu Roku farnosti nedošlo (možná mi něco uniklo). Podobně se dá položit otázka: Jak jsi prožil Rok eucharistie, Vánoce, Velikonoce, Svátek narození Panny Marie....

Farníci pomáhají, mladá farní rada je pozitivum pro farnost. Udržujeme si standarty živé farnosti – vždy je zde něco nového, něco navíc. Ocenění hodný byl pastorační kurs, lektorské školení, školení katechetů...

Dělá se pro děti, ale ne pro dospělé.

Dále byly chváleny činnosti a aktivity s dětmi různého věku, farní měsíčník (děkujeme), adorace – které už bohužel nejsou, účinkování schol, zlepšená aktivita ministrantů...

3. Jaké činnosti a aktivity byste navrhli pro příští rok (roky)?

Je potřeba se smířit s tím, že farních akcí se nebude zúčastňovat asi velký počet lidí, proto by se mělo počítat spíše s programem pro menší množství lidí. Nebyli by špatné nějaké vzdělávací programy – přednášky, biblické hodiny...

V souvislosti s financováním kostela by možná stála za úvahu uspořádání nějaké benefiční akce (např. ples ...??)

Velký problém naše kraje je alkohol a nikdo ho neřeší. Bylo jistě záslužné , kdyby nějaká aktivita vzešla z farního prostředí.

Je třeba vydržet minimálně v nastoupeném tempu.

Respondenti také navrhuji uspořádání přednášek, rozšíření malých společenství, aby si mohl kdokoliv vybrat pro něj to nejvhodnější, pašije či jiné divadlo. V jedné z odpovědí se upozorňuje také na kolidování modlitby růžence se současným cvičením na varhany před mší svatou.

Názory jsou velmi pestré. Je vidět, že každý člověk má na stejnou věc jiný pohled. To co vadí jednomu, nevadí druhému a třetí to třeba považuje za přínos. Nikdy nevyhovíte všem. Je však dobré o tom mluvit, abychom společně pracovali dle možností na Božím díle, kterým je samozřejmě i naše farnost. Vy čtenáři s něčím zde uvedeným můžete nebo nemusíte souhlasit. Víte co, napište nám to.

V únoru se tedy ptáme tentokrát vás, čtenářů a farníků:

1. Jste spokojeni se stavem naší farnosti a se zapojením farníků a farní rady do života farnosti?

2. Jak hodnotíte průběh Roku farnosti ve farnosti naší?

3. Jaké činnosti a aktivity byste navrhli pro příští rok, který je zároveň Rokem diecéze?

Neváhejte a pište, váš názor může být velmi užitečný.

< T.J. >

* * *

VÝSLEDKY MISTROVSTVÍ FARNOSTI VE ZNALOSTECH BIBLE

V uplynulých třech měsících si mohli zájemci změřit své síly – či spíše vědomosti a dovednosti s prací s Písmem – v biblické soutěži. Soutěžící byli rozděleni podle věku do třech kategorií, všichni byli odměněni věcnými cenami (za umístění nebo za účast) a celé soupeření tedy dopadlo takto:

Předškoláci

Pavlík Heinz a Anežka Justová se zapojili s pomocí rodičů a vedli si velmi dobře.

1. – 3. třída

1. Dorotka Justová
2. Jaroslav Janoš
3. Jakub Kořenek a Tomáš Martinka
4. František Heinz

4. – 6. třída

1. Maruška Machů
2. Klára Mačková
3. Štěpán Švach a Hanka Machů
4. Jan Kořenek
5. Petra Martinková
6. Robert Večeřa

Dále se účastnili: Bára Vaňková, Martin Andryšek, Standa Mikulka a Kristýna Kozubíková

Výhercům i ostatním zúčastněným blahopřejeme a děkujeme za účast a věříme, že do Novozákonního kola (které začne v únoru) se vrhnou i ti, kteří to v tom předchozím Starozákonním nezkusili.

* * *

MISTROVSTVÍ FARNOSTI VE ZNALOSTECH BIBLE – 2. ETAPA – NOVÝ ZÁKON

Po měsíční přestávce se zase ozýváme a zveme vás všechny zvědavé a šikovné hledače a listovače v Bibli k pokračování v soutěži. Tentokrát nás čekají tři měsíce pátrání (a také přemýšlení) v stránkách Nového Zákona, přesněji v evangeliích, které napsali **Matouš a Lukáš**. Otázky budou různě těžké, a tak se nebojte přizvat na pomoc někoho staršího – třeba se spolu také dozvíte něco nového.

Opět jsou před námi tři kola - **v únoru, v březnu a v dubnu**. Vyhodnocení celé etapy vychází na měsíc květen. O všem vás budeme postupně informovat na stránkách našeho měsíčníku.

Otázky čtete opravdu pozorně a pokud nebudete rozumět, zeptejte se. (Katechetky, kterým teď budete odevzdávat odpovědi, vám rády poradí.)

Zde jsou tedy **otázky na měsíc únor**:

V Lukášově evangeliu je popsáno jak byl anděl třikrát poslán s poselstvím k lidem.

1. Za kým přišel poprvé a s jakou zprávou?
2. Ke komu byl anděl poslán pak a s jakým poselstvím?
3. Komu se zjevil hned po narození Ježíše a co zvěstoval?

Také u evangelisty Matouše čteme o pokynech ve snu. Že ve snu bylo někomu sděleno, co má udělat

4. Kdo to byl poprvé a co mu bylo řečeno?
5. Kdo dostal pokyn ve snu podruhé a co měl udělat?
6. Kdo to byl potřetí a k čemu byl vyzván?
7. Kolik dní po narození dostal Ježíš své jméno a při jaké příležitosti?
8. Co měl přinést Josef a Maria jako oběť do chrámu v Jeruzalémě po narození Ježíše?
9. Při tomto obětování mluvil s Josefem a Marií také jeden muž a jedna žena. Jak se jmenovali a co to bylo za lidi?
10. Ve kterém Galilejském městě bydleli Josef, Maria a Ježíš?

Odpovědi na těchto 10 otázek odevzdejte katechetkám **do 19. února** (pak jsou prázdniny).

HODNĚ CHUTI A ŠIKOVNOSTI!

< L..J. >

* * *

OSMISMĚRKA NA ÚNOR

Řešení z ledna: „SVÍTÍ SLUNCE“

„Máš-li přítele, navštěvuj jej často, protože cesta, po které se nechodí zarůstá ...“ (viz osmisměrka)

Příslloví z Orientu

L	T	K	Í	N	L	U	T	R	V
R	O	T	I	X	A	T	E	S	N
J	A	K	K	Í	C	U	A	M	
A	A	N	O	E	I	B	K	L	S
V	K	L	R	M	J	R	K	O	U
M	O	A	A	E	O	A	R	Ď	B
A	Ř	R	L	T	T	T	R	O	O
R	P	O	O	V	E	S	I	T	T
T	R	M	V	M	Í	M	I	V	U
T	D	O	D	Á	V	K	A	C	A

Abecedně:

AUTOBUS, CISTERNA, DODÁVKA, KOLO, LOĎ, LOKOMOTIVA, METRO, MOTORKA, PRAMICE, TAXI, TRAJEKT, TRAMVAJ, TROLEJBUS, VLAK, VRTULNÍK

Odevzdejte jako vždy nejpozději do 20.2.2006 do kasičky v kostele.

* * *

V jednom kostele jsme zase dlouho vybírali na opravu a stále to bylo málo. Vysvětloval jsem, že potřebujeme peníze, aby kostel dostal nové omítky, zachránila se rozpadající se věž, která potřebovala novou měděnou krytinu, a aby se zkrátka kostel dal zase do pořádku. U oltáře byl tenkrát asi pětiletý chlapec. Obrátil jsem se na něho a vyzval ho: "Pepíčku, ty přece víš, nač se v kostele vybírá, pověz to všem." Dítě na to jasně odpovědělo, vlastně vykřiklo na celý kostel: "Na tebe, strejdo!" Vidělo totiž, jak na faře vybrané peníze počítáme, a tak si myslelo, že je to pro mne. Někomu to může připadat divné a řekne si, že takové výroky nějak ruší a vůbec se nekryjí se zbožností, ale není tomu tak. Proč by rušily? A koho? Což není kostel místem radosti a pravdy? Což se má v kostele plakat? Lidé stále potřebují trochu radosti, bolestí je v životě beztak dost. Mám nyní na mysli ono zjasnění lidského nitra, které je stupínkem k radosti pravé, radosti, které bude vždycky málo. Jedna moje žačka, nyní již pomalu důchodkyně, mi jednou povídala, že jsem ji učil asi sedm let náboženství. Moc si z toho prý nepamatuje a myslí si, že jsem ji toho mnoho nenaučil, ale legrace prý se mnou byla vždycky. Bral jsem to jako vyznamenání. Dávat radost je jistě jeden z podstatných kněžských úkonů. Kdyby už ani kněz nedával radost, kdo by ji dával? Zábava je moc málo, ale radost je všechno. Ono je plno podniků, kde se dává zábava, ty vidíme pomalu na každém kroku. Ale kde se dává pravá radost, kam si pro ni ve světě můžeš jít? Díky Bohu za každý kostel! Kdepak, naše prostředí nesmí být stále velkopáteční, jsme lidmi velikonočními. Vždyť jsme Bohem milováni a zachraňováni, milujeme své bližní a jen posloucháme výzvu svatého Pavla: "Radujte se a opět vám pravím, radujte se." Jsme stvořeni pro radost i pravé štěstí. Mělo by to být na nás více znát. Radostnost humoru, který tryská z lásky a tím povznáší, je jednou z mála věcí v životě, kterou musíme brát vážně. Snad se to i tak dá povědět, že mnohé můžeme ztratit, ale humor nikdy. I kdyby se mnohé v našem životě hroutilo, i kdyby nás přátelé zklamali, kdyby už na sůl nebylo, humor musí být. Ten nás zachrání před zevšedněním, otráveností, škarohlídstvím.

Vypravuje se, že římský vojevůdce Scipio, když vstupoval na africkou půdu, klopýtl před tváří všeho vojska a upadl jak široký tak dlouhý. Vojevůdce tím však nebyl niterně zasažen, ale opravdu duchaplně zvolal: "Teneo te, Africa!" (Objímám tě, Afriko!) Mně to připadá jako vpravdě humorné projasnění neblahé skutečnosti. Jeho pád by jinak vojáci pokládali za špatné znamení, které by je od bojů odvrátilo. Mnoho se dá povědět vtípem, dokonce i skutečnosti nejzávažnější. Nejenže se rozjasní lidská mysl, ale člověk je připraven chápat i pravdy nejhlubší. Jednou mne jeden kněz dokonce vyzval, abych na závěr velikonoční bohoslužby, kterou jsem v tamním kostele měl, nějaký vtíp pověděl. Věřte mi, stále bychom měli mít v zásobě něco radostného, veselého. Jistě nejde jen o nějaké vyprávění vtípů, ač i to má svou cenu, dovede mnohé chmury projasnit. Mnohem důležitější je dávat úsměv celým svým životem, celým svým vystoupením, celou svou bytostí dávat radost. Někdy k tomu stačí radostné slovo, jindy však musíme sáhnout až na dno své duše, jež má být pro druhého jakýmsi dolem, odkud se dá tento převzácný kov stále čerpat. To však člověk sám musí být zakotven ve zdroji radosti, tedy ve víře a čistém svědomí. Stále musíme hluboko v sobě slyšet slova Kristova: "Nebojte se, já jsem přemohl svět."

* * *

KURS ŠITÍ PANENEK Z OVČÍ VLNY

Zveme všechny dívky či ženy, maminky i babičky na **KURS ŠITÍ PANENEK Z OVČÍ VLNY**. Sejdeme se VE ČTVRTEK 16. 2. 2006 ve 14,30 hod. na faře v horním sále.

S pomocí paní Blažkové z Veselí nad Moravou budeme šít jednoduchou panenku nebo medvídku z látky a ovčí vlny. Kurs skončí přibližně v 17,00 (-17,30) hod. – podle vašich možností. Vezměte s sebou chuť do tvořivé práce, menší příspěvek na materiál a šicí potřeby – jehly, nůžky, špendlíky a barevné nitě.

* * *

ZPRÁVY A INFORMACE :

Setkání ekonomické a pastorační rady farnosti bude v neděli 12. února 2006 v 17.00 hodin v dolním sále nové farní budovy v Újezdě. Všichni členové, pokud tak již neučinili, přinesou svůj příspěvek o činnosti v uplynulém roce, ze kterých bude sestavena zpráva, kterou předneseme otci arcibiskupovi na setkání s ním v pondělí 27. února 2006 v 17.00 hodin ve Valašských Kloboukách.

List farnosti újezdské (<http://www.rkf-ujezd.info/>). Vydává: Římskokatolický farní úřad v Újezdě pro potřebu svých farníků v nákladu 750 kusů. Adresa redakce: Římskokatolická farnost 763 25 Újezd u Valašských Klobouk č. 5, tel.: 577350293; 603154041; fax 577310599; e-mail: rkf.ujezd@volny.cz. Členové redakční rady: Marcela Machů, Mgr. Gabriela Pavelková a Pavel Heinz. Uzávěrka čísla vždy 20. dne předcházejícího měsíce. Příspěvky je možné dávat do pokladničky v kterémkoliv z našich kostelů nebo do farní schránky. Pro farníky zdarma.